

Beste Franciscus, nooit had ik gedacht me in een brief tot u te richten. U bent het hoofd van de katholieke Kerk. U bent de paus. Dat is een andere wereld. De afstand tussen ons is te groot. Ondanks die afstand waren er in het verleden toch meerdere gelegenheden waarop ik u of uw voorangangers had kunnen aanspreken, maar telkenmale zweeg ik. Ongetwijfeld zou dat zo gebleven zijn. Dan was er echter die toespraak van u op het Sint-Pietersplein, waarin u zei dat bewust kinderloos blijven egoïstisch zou zijn. Ik voelde me aangesproken. Ik heb geen kinderen. Wel heb ik een relatie. U had het dus over mij. Op het Sint-Pietersplein richtte u zich met die woorden ook tot mij.

U beschuldigt me. U wijst me met de vinger. De redenen om geen kinderen te hebben, kunnen velerlei zijn. Ik heb ook zo mijn redenen. Ondanks die bestaande redenen heb ik nooit de noodzaak gevoeld me te moeten verantwoorden voor mijn keuze. Dat zal ik ook nu niet doen.

Relaties met kinderen lijken vanzelfsprekend. Nooit wordt aan die mensen gevraagd waarom zij kinderen hebben. Omdat het de logische gang van zaken lijkt. Omdat in onze omgeving de keuze voor kinderen de meest aanvaardbare lijkt. Altijd wordt

En wat denkt u?

Na de uitspraak van paus Franciscus dat goede katholieken niet noodzakelijk 'zoals konijnen' een groot gezin moeten hebben, liet hij een paar dagen later in een audiëntie over het gezin optekenen dat het andere uiterste, bewust zonder kinderen blijven, egoïstisch is. Wim Backx voelt zich aangesproken, en eist het recht op bewust kinderloos te zijn.

Wim BACKX
Gentse blogger
met een mening,
bewust kinderloos

vreemd opgekeken als ik zonder enige aarzeling durf te bekennen dat ik geen kinderen heb. Dat ik geen kinderen wil. Nog vreemder kijken ze op als ik er meteen aan toevoeg dat het een bewuste keuze is. Nog verbaasder kijken ze als ik niet de behoefte voel enige verklaring te geven voor die keuze. Kinderen of geen kinderen, het zou geen verschil mogen maken. Beide keuzes zouden even vanzelfsprekend moeten zijn. Zowel voor de ene als voor de andere keuze zou geen verantwoording moeten worden afgelegd. Omdat beide keuzes naast elkaar kunnen bestaan. Op gelijke voet. Ik eis die gelijkheid in keuze op.

Ondanks mijn keuzes durf ik wel te pleiten voor een kindvriendelijk beleid. Beide staan niet in conflict met elkaar. Koppels die kiezen voor kinderen moeten een optimale ondersteuning en begeleiding krijgen vanuit dat beleid. Dat kindvriendelijke beleid moet inclusief zijn. Mag niemand uitsluiten. Het mag niet enkel gericht zijn op heteroseksuele koppels. Homoseksuele koppels moeten binnen dat beleid dezelfde rechten kunnen opeisen. Net als bewust ongehuwde moeders. Ook zij moeten hun kinderwens kunnen realiseren.

Datzelfde kindvriendelijke beleid moet ook betekenen dat

Gezinnen bij de paus op het Sint-Pietersplein. Wim Backx vraagt ook respect voor bewust kinderloze koppels. © Image Select

mensen die bewust kiezen geen kinderen te hebben, vrijuit kunnen praten. Zonder dat ze daarop worden aangesproken. Zonder dat ze daarom worden veroordeeld. Ook dat is kindvriendelijk.

Mijn moeder zei me dat het soms wijzer is te zwijgen. Dat het niet altijd nodig is ergens een mening over te hebben. Of de indruk te hebben dat een mening moet verkondigd worden. U beweijst met kracht dat mijn moe-

der een wijze vrouw is. Beter was het dat u gezwegen had. In die stilte kan wijsheid schuilen.

In *En wat denkt u?* krijgen lezers een vrije tribune voor hun mening over een actueel onderwerp. De inhoud stemt niet noodzakelijk overeen met de mening van de redactie van *Kerk & Leven*. Die behoudt zich wel het recht voor te selecteren, taalkundig in te grijpen en te lange bijdragen in te korten.

‘De zorg voor mensen drijft me’

Voormalig parochieassistente Marleen NACHTERGAELE leidt als leek voortaan klooster van zusters van het geloof in Waregem en wordt er gemeenschapsverantwoordelijke

- ▶ Marleen Nachtergaele was veertien jaar actief in haar parochie
- ▶ Ze gaat nu een klooster leiden als ‘overste’
- ▶ Zusters krijgen spirituele en praktische steun

Jan COLLA

„We hadden nooit gedacht dat een leek onze overste zou worden”, geven de zusters van het geloof in het klooster van het ziekenhuis in Waregem toe. Maar kijk, sinds 1 maart leidt Marleen Nachtergaele (51), voormalig parochieassistente in buurgemeente Dentergem, de gemeenschap. „Je bent nu onze zuster”, zeggen ze. We staan niet meer stil bij dat woord, maar je naaste als je zus beschouwen, dat betekent wat”, besefte Nachtergaele.

Marleen Nachtergaele is geboren en getogen in Markegem, een kerkdorp van het West-Vlaamse Dentergem. „Ik kreeg het geloof met de papepel mee, samen met mijn zus en vier broers.” Haar beroep is boekhouder, maar na een opleiding theologie en pastorale vorming werd Nachtergaele veertien jaar geleden parochieassistente. „Uit diaconale overtuiging. Zorg voor mensen drijft me, maar in de praktijk ben je als parochieassistente vooral bezig met liturgie, communie- en vormselvieringen, begrafenissen en veel vergaderen. Het grote voor-

Marleen Nachtergaele: „Zolang er zusters zijn, zal ik me voor hen inzetten.” © Violet Corbett Brock

deel was mijn vrijheid. Ik werkte hard, maar wel van thuis uit, met veel autonomie. Tegelijk is dat een valkuil, want die vrijheid is oeverloos. Mijn man en twee zonen noemen me een workaholic. Ik zal de parochie heel hard missen, maar ik ben ook blij dat ik van die rush nu in de rust terecht kom. Het religieuze leven is een totaal andere wereld, met heel veel structuur.”

De opmerkelijke carriërewending kwam er nochtans enigszins toevallig. „Op een dag stond hier een vrouw aan de deur, met pak en zak. Ze was thuis weggegaan en zocht dringend een opvangplaats. Ik vond niet meteen een oplossing, en belde naar de zusters in Waregem, die ook een klooster hebben in mijn vroegere school. Tijdens dat gesprek

lieten ze vallen dat er een vacature was bij hun medezusters in het ziekenhuis. ‘We hebben al dikwijls aan u gedacht.’ Maar ik zocht geen werk, ik zocht een bed. Mijn man vroeg waar dat allemaal over ging, maar ik had niet verder geïnformeerd. ‘Zou je toch niet bellen? Dit leven hou-

„Ik zal de parochie missen, maar ik kijk ook uit naar meer rust en structuur”

je niet vol’, zei hij toen. Dat deed ik dan maar en ze kozen mij uiteindelijk uit veertien kandidaten, vanwege de combinatie van mijn boekhoudkundige kennis met mijn spiritualiteit. Achteraf bekeken is het opmerkelijk, God

heeft me geroepen in de grootste nood van een kleine mens.”

Terwijl Marleen Nachtergaele binnenkort voor het eerst grootmoeder wordt, is ze nu dus moeder-overste. „De officiële naam is gemeenschapsverantwoordelijke, al houd ik wel van die term ‘moeder’. Een mooier woord is er niet om mijn taak te omschrijven: zorg in alle facetten, van spirituele ondersteuning tot puur praktische voorzieningen als kleren kopen. Er zijn nog 23 zusters in de gemeenschap. Ze vroegen me of ik zo’n nieuwe job nog wel zie zitten, op mijn 51ste. Grappig, want de jongste zuster is 70! Dat relativiseert ons gezeur over de pensioenleeftijd, want sommigen van hen zijn nog actief in het ziekenhuis.”

Nachtergaele vergelijkt het met de eerste leerlingen van Jezus. „Zij wisten ook niet wat er op hen af kwam en leerden Jezus maar gaandeweg kennen. Niet altijd makkelijk, wel boeiend. Ik hoop dat het ook een herbronning wordt, met meer ruimte voor gebed. Ik volg hun ritme, en probeer elke dag om 8 uur mee de eucharistie te vieren.”

Als crisismanager die bij gebrek aan nieuwe roepingen als laatste het licht zal doven, wil Nachtergaele zichzelf niet zien. „Daar stond ik nooit bij stil. Hun levenswerk is trouwens niet eindig. In het onderwijs en in de gezondheidszorg zullen ze altijd voortleven, dat is helemaal hun verdienste. Zolang er zusters zijn, zal ik me voor hen inzetten, vol hoop en vertrouwen.”

Kerkleraar uit Armenië

Paus Franciscus riep de Armeense dichter en monnik Gregorius van Narek uit de tiende eeuw uit tot kerkleraar. Die titel wordt uitzonderlijk toegekend aan mannen en vrouwen die uitmunten door hun heiligheid en hun grote kennis van het geloof. De heilige Gregorius wordt beschouwd als een van de grootste figuren uit de middeleeuwse Armeense filosofie en literatuur. Hij trad op jeugdige leeftijd in het klooster van Narek in. Hij werd beroemd door zijn commentaar op het Hooglied. Zijn meesterwerk is het *Boek van Klaagzangen*, opgevat als een gids voor het gebed. Veel van zijn gebeden worden wereldwijd in Armeense kerken gecelebreerd. Hij vervoegt nu het selecte kranse van 35 kerkleraren van de katholieke Kerk, bij wie Augustinus en Teresa van Avila.

Broeders van barmhartigheid

De congregatie van de broeders van barmhartigheid, bekend als de hospitaalbroeders van Sint-Johannes de Deo, kreeg in Brussel de Europese Burgerprijs 2014. Die prijs wordt sinds 2008 jaarlijks door het Europees Parlement uitgereikt aan individuen of instellingen die zich inzetten voor solidariteit, menselijke waardigheid, vrijheid en respect voor de mensenrechten. De orde, die zich sinds 1537 toelegt op ziekenzorg en gastvrijheid, valt in de prijzen dankzij haar inzet voor de opvang van slachtoffers van de ebola-epidemie in West-Afrika, onder meer in haar ziekenhuizen in Liberia en Sierra Leone. (IVH)